

2. Бесчастний В. Актуальні питання реформування МВС України / Віктор Бесчастний // Журнал Верховної Ради України «Віче». 2011. № 2. С. 1619.

3. Синявська О. Ю. Реформування органів внутрішніх справ та його вплив на забезпечення життєдіяльності персоналу ОВС / О. Ю. Синявська // Держава та регіони. Сер. Право. - 2010. - Вип. 2. - С. 31-35.

## **Основна проблематика визначення поняття честі та гідності людини в цивільному законодавстві України**

**Чернецький В.В.**, студент 2-КА курсу юридично-психологічного факультету ННІЗН НАВС

*Науковий керівник:* доктор юридичних наук, професор *ЗаїкаЮ.О.*

Гідність людини - це та цінність, якої вона набуває і яку зберігає в суспільстві. Серед складових такої цінності виокремлюють: особисту гідність (цінність конкретної особистості, сукупність притаманних їй суспільно важливих властивостей); колективну гідність (цінність людини як представника певної соціальної групи - сім'ї, колективу тощо, належність до якої наділяє її певною значимістю); професійну, трудову гідність (цінність, яка пов'язана з професією особистості та визначається основними видами її суспільної діяльності); громадянську гідність (цінність людини як представника народу, як громадянина певної держави); людську гідність (цінність людини як представника всього людства). Щодо визначення терміну «честь» то, честь - це перш за все позитивна моральна репутація, яка формується й існує у суспільній думці тієї соціальної спільноти, до якої належить певна особистість. Із цього погляду честь належить не конкретній людині, а існує у свідомості інших людей, які її знають, у думці колективу [2].

Метою даного дослідження є відшукування певних проблем, що виникають між чинним цивільним законодавством та людиною у сучасному світі, а також навести пропозиції відносно вирішення проблем забезпеченості дотримання законодавства, що стосується честі та гідності людини.

Об'єктом дослідження являється Цивільний кодекс України та його роль в забезпеченості законних прав та інтересів у повсякденному житті людини.

Найбільш вагомий внесок у дослідження питань цивільно-правового захисту честі, гідності та ділової репутації зробили відомі спеціалісти у цій галузі, а саме: А.Л. Анісімов, О.М. Ерделевський, Л.О. Красавчикова, та ін.

Поглянемо на проблеми захисту честі та гідності людини через призму аналізу положень Цивільного кодексу України (далі ЦК) та чинного законодавства у цій сфері, маючи на меті висвітлення найбільш дискусійних питань, що виникають у процесі застосування відповідних норм у практичній діяльності судів. Зазначимо, що надання таким категоріям, як честь та гідність, статусу вищих соціальних цінностей знайшло своє важливе місце в положеннях ЦК. Так, у ст. 297 ЦК закріплено, що:

- 1) кожен має право на повагу до його гідності та честі;
- 2) гідність та честь фізичної особи є недоторканими;
- 3) фізична особа має право звернутися до суду з позовом про захист її гідності та честі.

Згідно ст. 273 ЦК, в якій міститься положення відносно забезпечення здійснення особистих немайнових прав від протиправних посягань інших осіб. Особа має право на вибір схеми захисту, а саме: звернутися до суду, звернутися до уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, до міжнародних судових установ, членом яких є Україна, а також до органів центральної місцевої влади. Відповідно до ст. 277 ЦК, особа має право та позов

про спростування відомостей, що порочать честь і гідність, може бути пред'явлено особою, про яку поширено такі відомості ст. 32 Конституції відповідно до якої кожен має право вимагати через суд спростування недостовірної інформації, що порочить честь і гідність членів його сім'ї. При поширенні відомостей, що принижують ділову репутацію організації, остання як юридична особа, звертатися в суд про спростування цих відомостей. Суб'єктами цих відносин є особи незалежно від наявності їхньої вини. ст.278 ЦК - вимоги фізичних або юридичних осіб про спростування опублікованих засобами масової інформації відомостей, що не відповідають дійсності, розглядаються судами, коли особа попередньо не зверталася до ЗМІ про спростування відомостей. Позивач повинен довести факт поширення відомостей відповідачем, а той - довести, що ці відомості відповідають дійсності. Поширення - це є опублікування, передача. Особа має право визначати відшкодування майнової і моральної шкоди. Відомості мають бути спростовані в тому самому виданні, яке їх поширило Г11.

Отже, цивільно-правовий захист честі та гідності, відомий вітчизняній правовій системі був істотно реформований за період розвитку незалежної України і були закріплені у положеннях про особисті немайнові права у нормах ЦК. Значна кількість проблем була вирішена законодавцем з урахуванням судової практики, однак практика породжує нові запитання, відповідь на які покликані дати наука цивільного права, міжнародно-правовий досвід інших країн, зокрема європейських, а також подальше удосконалення цивільного законодавства.

#### *Список використаних джерел*

1. Цивільний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та доповненнями станом на 1 жовтня 2014 р.: (ОФПТ. ТЕКСТ).- К.: Паливода А. В. 2014.- 380 с.-(Кодекси України)
2. О. В. Кохановська. Проблеми захисту честі, гідності й ділової репутації особи в Цивільному кодексі України [Ел. ресурс]. - Режим доступу <http://www.scourt.gov.Ua/clients/vs.nsf/0/C31366E8AB1A22C6C2257045004D0477?OpenDocument>

### **Окремі аспекти участі правоохоронних органів у процесі виконання рішень суду про повернення дитини батькам чи іншим особам**

**Чурпіта Г.В.**, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права і процесу НАВС

ПК України, Закон України «Про виконавче провадження» не містять спеціальних правових норм, які регламентують порядок виконання рішень суду про повернення дитини батькам чи іншим особам. Водночас, зазначені нормативно-правові акти за допомогою спеціальних норм визначають особливості процесуальної форми виконання судових рішень, ухвалених за наслідками розгляду і вирішення справ позовного провадження про відібрання дитини (п. 5 ч. 1 ст. 367, ч. 1 ст. 376 ЦПК України, п. 10 ч. 3 ст. 11, ч. 2 ст. 15, п. 4 ч. 1 ст. 38, ч. 1, 3 ст. 40, п. 5 ч. 1 ст. 47, ст. 77 Закону України «Про виконавче провадження»). Вважаємо, в силу однорідної юридичної природи спеціальні норми зазначених нормативно-правових актів, які регулюють порядок відібрання дитини, можуть бути застосовані за аналогією закону (ч. 8 ст. 8 ЦПК України) для регулювання суспільних відносин, які виникають під час виконання рішень суду, ухвалених за наслідками розгляду справ окремого провадження про повернення дитини. Крім того, до зазначених правовідносин слід застосовувати й правові норми, які регулюють загальний порядок виконання судових рішень.